

NIYETTE ÇOK İŞ VAR

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 07.10.2007 tarihli (16.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim

Elhamdülillah vessalatu vesselamu ala Resûlulillahi ve ba'd

Değerli kardeşler,

Bir kâfir yüz yaşında öldüğünde yüz yıllık günahıyla, küfrüyle, şirkiyle Allah'ın huzuruna çıkar. Allah, kâfirler hakkında hükmünü verir. O kâfir, cehenneme girer. Dünyada yüz yıl yaşayan ve küfür üzere, şirk üzere, delalet üzere yaşayan bir kâfirin cehennemde kalma süresi ne kadar? Sonsuz. Yüz yılın karşılığı nasıl cehennemde sonsuz oluyor? Bu yüz sene zarfında şu kadar insan öldürmüş, bu kadar şirke bulaşmış, bu kadar haram işlemiş, bu kadar zina etmiş hepsinin rakamı belli. Bir zinanın cezası beş yüz sene olsun. Bir şişe şarabın cezası üç yüz sene olsun. Mesela ahiret senesiyle. Toplam beş milyon sene yapsın. Beş milyon sene sonra mesela cehennemden çıksın. Ama kâfir cehenneme giriyor, küfrüyle giriyor, ebediyen kalıyor. Aynı şekilde yüz sene yaşayıp ölen bir mü'min, hesabı görülüp cennete girdiğinde yüz senelik namazla, oruçla, Kur'an'la, ibadetle, sadakayla cennete girmiş oluyor. Ama bir milyon sene, beş milyon sene kalıp çıkmıyor. Ebediyen, sonsuza kadar o da cennette kalıyor. Ee her namaz için beş yüz sene cennette kalınmak gerekse mesela, bir günlük oruç için üç yüz sene gerekse bunun da beş milyon sene sonra "tamam yaptığın ibadetler kadar bu güzel yerde kaldın, hadi şimdi çık, git" denmesi lazımken ne kâfir ebediyen cehennemde kalmaktan kurtuluyor ne de mü'min şu kadar sene sonra ebedilik nimetini kaybedip cennetten çıkıyor. Neden? Neden? Çünkü Allah, hem kâfirleri hem mü'minleri yaptıklarına göre değil, yapmak istediklerine göre değerlendiriyor.

Bir mü'min var mı: "iki yüz elli sene sonra İslamiyet'i bırakırım" desin. Bütün mü'minler ebedi, bir trilyon sene yaşa arta arta imanı yükselir onun. Kâfirler de on sene, yirmi sene sonra küfründe gevşemiyorlar. Onlar da beş yüz sene ömür verse Allah, beş yüz sene küfür üzere yaşayacak. Bir milyon sene ömrü olsa bir milyon seneyi küfür üzere geçirecek. Nasıl mü'min bir milyon sene yaşasa hep imanla yaşıyor, artıyor imanı sonra "bırakayım bu İslamiyet'i, eskidi" demiyor. Bu nedenle Allah, kıldığı namaza göre cennete koymuyor mü'mini. Kılmak istediği namaz kadar koyuyor. Kâfire de üç defa, beş defa şarap içti diye cehenneme koymuyor. Biliyor ki salsa onu Allah bir okyanus kadar şarap içer o, onu biliyor Allah. Demek ki bizim işlerimizden çok niyetlerimiz cennette ya da cehennemde tutuyor. Bunun için Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: "Mü'minin niyeti amelinden hayırlıdır." buyuruyor.

Mü'min, buradan hacca gider, evinden çıkarkenki niyetine göre hac sevabı kazansa o hac onu cennete koyar. Ama orada yaptığı ibadetlere göre tavafına göre, sayına göre, Arafat'taki, Müzdelife'deki vakfelerine göre cevap verecek olsa Allah ona, belki o hac yüzünden cehenneme girmesi lazım, şu kadar kabahat yapıyor mü'min. Yaptığımız tavafa göre değil, o tavafın görüntüsüne göre değil, o tavaf esnasında hop hop eden kalbimize göre Allah sevap veriyor da cennete giriyoruz hacla. Mü'min olarak biz, niyetlerimizi içimizdeki kararları, niyetle neyi kastediyoruz? İçimizdeki kararı kastediyoruz. İçimizdeki kararları yaptığımız tavaftan, okuduğumuz Kur'an'dan daha değerli görüyoruz.

Arapça bilmeyen, ne dediğini anlamayan bir insan, Ramazanı Şerif'te Kur'an okuyan bir hafızın önünde oturuyor, uykusu geldiği halde uyumamak için bir o yana dönüyor, bir bu yana dönüyor. Ne

okunanı anlıyor ne de yarın anlayacak. Allah cenneti anlatıyor anlamıyor, cehennemi anlatıyor anlamıyor, İsrailoğullarını anlatıyor anlamıyor, Nuh'u anlatıyor. Yani ayette bir dinliyor. Lakin sahur vakti o mukabelenin önünde niçin oturuyorsun sorulduğunda ne cevap veriyor? Allah'ın kitabı Ramazan'da indi, o Kur'an okunuyor, ben onu dinliyorum diyor. Yani o aslında anlamıyor ama Allah konuşuyor, ben dinliyorum diye oturuyor, anlayandan daha fazla belki sevap kazanıp kalkıyor oradan. Çünkü o mü'minin Kur'an okunurken mesela niye ayaklarını uzatmıyorsun, ayaklarını uzatma diye bir ayet okunmuyor ki burada Allah'ın kitabı önünde ayak uzatılmaz deniyor? O okunurken ses çıkarılmaz deniyor. Demek ki içindeki tazim düşüncesi, Kur'an anlayışı tam Allah'ın istediği bir anlayış. Bu Müslüman Kur'an hatta Kur'an okumayı bilmemiş olsa bile, bırak anlamayı Kur'an'ı, Kur'an okumayı bilmemiş olsa bile o mü'min kazanıyor. Bunun için kardeşler, bugün çok önemli bir kuralı anlayıp gideceğiz inşallah.

Biz, girerek cennete inşallah niyetlerimizle gireceğiz. Kıldığımız namazı, İmamı Azam bir incelese var ya kıldığımız namazdan dolayı cehenneme girersin diyecek bize. Belki yirmi defa sehiv secde yapsan kapanmayacak kadar hata var namazımızda. Orucumuzda var. Eğer Allah bu mekanik görüntüleri, şu orucun, namazın ve diğer ibadetlerin fiziki boyutunu inceleyecek olsa yani namazdan dolayı suç işliyoruz biz zaten. Yanlış yapıyorsun. Allahu Ekber diyorsun her şey aklına gelmeye başlıyor, rükû yapıyorsun rükûun tam değil. Secde yapıyorsun secdede yapışıp kalıyorsun. Her yerde bir hata çıkabiliyor. Ama Allah, "Rabb'im senin için namaza niyet ettim" derken başlıyor kaydetmeye. O, niyeti tam puanla kaydetti mi Allah eğrilik büğrülükleri görmüyor bir daha. Bunun için çocuğu hangi hafızlık kursuna verdiği çok önemli değil, çocuğu hangi okulda okuttuğu çok önemli değil, o çocuğa annesi hamile kaldığında Hazreti Meryem gibi onu adamaya hazır olup olmadığı çok önemli. Senin niyetinde bu çocuğu ne yapmayı arzu ettiğin çok önemli.

Yıllardır bu ümmete ictihad edecek Ebu Hanife yetişmedi, bir İmam Malik yok bari benim doğurduğum çocuk İmam Malik olsun, Resûlullah'ın sünnetini ihya etsin, bari benim çocuğum şahadet şerbetini içecek bir delikanlı olsun diye sen niyet edersin, bu niyetin gereklerine uygun bir hazırlık yaparsın, o çocuk şarapçı birisi bile olsa seni Allah şehit babası, şehit anası olarak diriltir kıyamet günü. Çünkü Allah oğlu şehit olanların listesine bakmıyor. Şehit yapmak isteyen, âlim yapmak isteyen, Kur'an ehli yapmak isteyen kararları görmek istiyor Allah. Pek çok müşrikin oğlu Peygamber sahabesi olarak doğdular, peygamber sahabesi olarak yaşadılar, Allah'ın sevdiği insan oldular. Babaları bunlardan istifade etti mi, etti mi? Hayır. Oğlu cennetle müjdelenmiş, babası cehennem kütüğü. O babanın onu yetiştirme arzusu yoktu ki. Aynı şekilde nice sahabeler, nice sahabeler evlat yetiştirmek istediler, o yetiştirdikleri çocuklar, Hazreti Osman'ın kafasını kopardı, Ali'nin kafasını kopardılar. O evlat yetiştirmek isteyenler yani Ebubekirler, Ömerler dava arkadaşlarının önüne kılıçla çıksın diye mi çocuk yetiştirdiler? Hayır. Onlar başka türlü niyet ettiler, başka türlü hazırlık yaptılar, çocukları başka yerlere kaydı. Ama onlar Allah'ın huzuruna kendileri gibi mü'min, muvahhid, Peygamber aşığı bir insan yetiştirme müjdesiyle çıkacaklar. Neyle bunu elde edecekler? İçlerindeki kararlar, niyetle.

Kardeşler,

Bakınız bir fıkıh örneği daha vereyim: Mesela bugün nedir? İşte Ramazanı Şerif'in 25. -26. günüdür, şu günüdür. Bugün biz burada ee sabah vaktinde bulunduğumuzu düşünün sabah namazı kılacağız ya da akşam teravihe geleceğiz. Birimiz niyet ediyor, niyet ettim ya Rabb'i senin rızan için bayram namazını kılmaya Allahu ekber. Bayram değil, seyran değil. Böyle bir niyet olur mu? Olmaz.

Namaza bir zararı var mı? Yok. Yine namaz hangi namazı kılıyordun teravih, teravihtir o. Ne oldu? Niye terslik olmadı. Çünkü Allah dilimizin ne dediğine bakmıyor. Buraya niye gelmiştin sen? Yatsı namazı kılmaya ister yatsı kılacağım de, ister bayram kılacağım de, ister cenaze kılacağım de. Dillerin dediği değil, yüreklerin düşündüğüne bakıyor Allah. Elin ne yaptığına değil, kafan o ele ne yapmak istetiyordu ona bakıyor. Bunun için kardeşler bizim bir numaralı sorunumuz büyük düşünen, Allah'ı düşünen ve niyetinde Allah'ın aradığı şeyler bulunan Müslümanlar olmaktır.

Bu sağlam kafalılığı, büyük düşünmeyi, Kudüs'ü düşünmeyi, Kur'an'ı düşünmeyi, şahadeti düşünmeyi becerbilsek içimizde bu sevda olsa, ben Ebu Hanife yetiştireceğim inşallah diye içimde bir aşk olsa, benim çocuklarım Allah'a kurbandır, adaydırlar şahadete diye bir samimiyet olsa bu samimiyeti de Allah ciddi bir şekilde görse bizde mesele bitti. O çocuğun filan yolda helak olması, filan yanlış yola bulaşması bir daha önemli değil artık. Çünkü Allah bedenlerimize bakmıyor. Elimizin, kolumuzun sallanışına bakmıyor, kılık kıyafetimize, sarıgımıza şalvarımıza, sakalımıza bakmıyor. قلوبكم الى ينظر ولكن. Allah sizin kalplerinizde ne tasarladığınızı bakıyor.

Çok enteresan bir iki örnek vereceğim kardeşler:

Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in zamanında sahabilerden bir tanesi bir çuval hurma ayarlamış, bunu götürüyüm Resûlullah'ın mescidine bırakayım, fakir biri alsın buradan düşünmüş. Getirmiş, bırakmış. Oğlu da fakir birisi mescide gideyim birisi sadaka verirse alır eve götürürüm düşünmüş. Gitmiş bakmış, sadakaların bulunduğu bir direk vardı o direğin dibinde bir çuval hurma. Almış sırtlanmış eve getirmiş. Babası bir bakmış ki sabahleyin sen bunu nereden aldın? "Mescitten aldım" demiş. "Niye mescitten aldın?" demiş. "Ben sadaka direğinin dibine gittim, bu oradaydı aldım geldim." "Onu ben koydum oraya" demiş. Babası koyar da oğlu alır mı? Tutmuş çuvala beraber oğlunu Efendimize getirmiş. "Ya Resûlullah!" demiş, "ben Müslümanlara sadaka bıraktım, tuttu bu adam, bu oğlum benim aldı babasının sadakasını, gitti benim sadakam." Oğlu yiyince sadaka sadaka olmaz ki. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyurmuş ki: "Üzölmene gerek yok sen niyetinle o sadakadan kazandın. Sen de fakirdin, hakkın zaten alın gidin bunu." buyurmuş. Ama baba oğluna verseydi onu o sadaka olmayacaktı.

Babanın çuvalı yerine gitmediği halde sevabını kazandı. Çünkü Allah, eğer ellerimize, bedenlerimize, ayaklarımıza, dillerimize baksaydı biz kazanamazdık arkadaşlar. Hangimizin okuduğu Kur'an Cebrail'in indirdiği Kur'an kadardır yüzde yüz? Cebrail aleyhisselamın indirdiği Kur'an'ı okuyamazsın ki. Ama o sevdayla okursun Allah yazar "Cebrail'den sonra en iyi Kur'an okuyor". Bu Rabbimiz'in nimetidir üzerimizde. Allah'ın büyüklüğünü gösteren, kulları üzerindeki rahmetini gösteren en büyük müjdelere biridir.

Bu müjde o kadar büyük ki arkadaşlar Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Allah meleklerine emrediyor, işte kullarını izlettiriyor, kim ne yapıyor sağında solunda her insanın görevli melekler var, yazıyorlar bir gün melekler şöyle bir rapor verirler, derler ki: "Ya Rabb'i! Şu adam işte birisini gösterirler bu adam sürekli bir günah işlemeye niyet ediyor -işte şarap içecek diyelim- sonra vazgeçiyor, vazgeçiyor." Allah Teâlâ buyurur ki: "O kulum günah işlemeye karar verdiğinde onu izleyin, izleyene kadar bir şey yazmayın, eğer o günah işlerse işlediği günaha bir defa yazın, bir şarap içti yazın ama işlemekten vazgeçerse kulumun defterine bir sevap yazın. Çünkü kulum benden korktuğu için içmekten vazgeçti." Allah'tan korkmayı düşünmek bile sevap, korkmaya gerek yok daha. "Yahu bu günaha niye bulaşıyorum mübarek Ramazan günü?" diyorsun. Sevap yazıyor sana Allah Teâlâ. Öbür mü'min Kuran okuduğu için sevap yazıyor. Sen şarap içmekten vazgeçtiğin için sevap

kazanıyorsun. Tam ağzına kadar gelmişti gıybete başlayacaktın; “Yahu hem oruçlu hem de gıybet yapacağım vazgeçtim anlatmıyorum” diyorsun. Allah sevap yazıyor sana. “Subhanellah” demiş gibi sevap yazıyor. Bu Allah’ın rahmetinin bizi ne kadar derinden kuşattığını gösteriyor. Böyle büyük bir Allah’ımız var. Ya Rabbi kulluğunla bizi şereflendir. Çok büyük nimetimiz. Kardeşler Mekke fethedildi. On bin Sahabî Mekke’nin fethine katıldılar. O şerefle şereflendiler. Geri kalanları tabi Mekke’nin fethedilmesi İbrahim aleyhisselamdan beri büyük bir birikimi olan Kâbe’nin puttan şirkten kurtarılması gibi büyük bir şerefe nail olan on bin kişi oldu. Gerisi esef ettiler. Bir daha da Kâbe’nin kurtarılacak diye bir hali yok. Şirkten kurtuldu. Kıyamete kadar Allah’ın himayesinde. “E biz ne yapacağız?” diye düşündüler. Peygamber aleyhisselam Efendimiz buyurdu ki: “Fetih bitti. Hicrete gerek kalmadı. Her yer İslam oldu artık. Mekke'den Medine'ye gelmeye de gerek kalmadı. Mekke'nin fethine de gerek kalmadı.” Dikkat ediniz kardeşler sonra ne buyuruyor biliyor musunuz? “Hicrete gerek yok artık” buyuruyor. Hicrete gerek yok. Fetih de bitti. إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ Bitti. Allah’ın yardımı geldi. Fetih gerçekleşti. E Mekke’nin fethine katılmış mücahit var. Öbür mümin ne kazanacak? بولكن نية و جهاد buyurmuş. “Mekke’nin fethi bitti. Fetih niyeti bakidir. Zihninizde tutun bunu” buyurmuş. Allahu Ekber. Allahu Ekber Samimi bir şekilde bir mü’min olarak sen “Günün birinde Beytullah’ı kurtarmak için bir cihat ordusu gerekirse o orduya ben hazırım inşallah” diye Allah’ın kanmayacağı şekilde samimi bir niyetle bekliyorsan; Halid ibn Velid’in Kâbe’yi şirkten temizlerkenki kazandığı cihadın aynısını Allah sana hazırlamış bulunuyor. Yatağında mümin Mekke’yi fetheden mücahit sahabi seviyesine gelir mi? Gelir. Nereden biliyoruz? Allah peygamberine söyletiyor da biliyoruz. Daha ötesi var mı? Daha ötesi var. Mesela ben koltuğumda otururken şehit olabilir miyim? Olabilirsin tabi. Eğer şehadete hazır olduğuna inanıyorsan Allah bir gün şehadet ordusunu hazırlarsa şehit ararsa müminler şehit adayı isterlerse “Ben hazırım inşallah” derse niyetin baki ise ne diyor Efendimiz sallallahu aleyhi ve selem? “Yatağında bile ölse ona şehit sevabı yazılır” buyuruyor. Ne kazandırıyor arkadaşlar? Niyet kazandırıyor. Öbür taraftan bakıyoruz sahabi otuz parçaya bölünmüş Peygamber aleyhisselamın önünde. Otuz parçaya bölünmüş cephede Efendimiz sallallahu aleyhi ve selemin komutan olduğu bir cihatta. Savaşırken parça parça olmuş. Kardeşleri diğer hayatta kalanlar da “Ne mutlu ne büyük şehadete ulaştı” demişler. Efendimiz sallallahu aleyhi ve selem yan yan bakıp o cenazeye “Arkadaşınız cehennemde şu anda” buyurmuş. Sabah namazını Peygamber aleyhisselamla kılmış. Öğle vakti peygamberi korurken şehit düşmüş. Ama cehennemde. Çıt çıkarmamış ashabı Kiram bir kelime daha söyletirse adam hiç cehennemden çıkamaz diye. Sessizce gitmişler. Cihattan döndükten sonra hanımını bulmuşlar. Demişler ki “Senin eşin çıkarken ne oldu? Kavganız gürültünüz bir şeyiniz oldu mu?” “Yoo!” demiş. “Hani siz cihada gidiyordunuz ya. O da geldi. Kılıcımı getir hanım. Tam meyve zamanı bu düşman Medine’ye gelirse bizim meyveler gider. Perişan oluruz.” dedi. “Aldı kılıcını gitti” dedi. Düşüm nerede çözüldü arkadaşlar? Biri Resûlullah’ın savunmak için gitti. O da meyvelerin hasat zamanı müşrikler Medine’ye girerse meyveler gider diye gitti. O toprak kavgasına gitti. Herkes dışarıdan onu şehit zannederken cehenneme gitti boşu boşuna. Tıpkı karpuz gibi arkadaşlar! Bir kamyon karpuz bakıyorsun harika karpuz. Kesince kimi tatlı çıkıyor kimi kabak çıkıyor. Dışarıdan bakınca tam karpuz. İftara kadar anlayamıyorsun ama tatlı olup olmadığını. Hepimiz kaliteli Müslüman görünüyoruz. Sakal var. Kılık kıyafet var. Çarşaf var. Tesettür var. Var, var, var. Ne arıyorsan var. Hafız, hoca, hacı. Ne ararsan var. İftar vakti açıyor ki Allah, niyetler berbat. Öbür taraftan iki saat Peygamber aleyhisselamla oturup Kur’an okumamış, namaz kılmamış insanlar; “Geldim Ya Resulallah” diyor “Hoş geldin” diyor Efendimiz aleyhisselam. Ölüyor cenazesini dünyada melekler yıkıyor. Hanzale, Hanzale. Arkadaşlar genç evlenmiş bildiğiniz sahabi evlenmiş. Gerdek gecesinde otururken Efendimiz aleyhisselamın nida eden adamı. Yani, davetçisi “Resûlullah cihada çağırıyor herkesi” demiş. Bir kova su ile yıkanmaya vakit bulamadan orduya katılmış. Cihada katılmış.

Cünüp cünüp Peygamber aleyhisselamla beraber savaşmış. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: “Bu Hanzele’nin saçları ıslak. Cihattan sonra saçları niye ıslak biliyor musunuz?” “ Ya Resulallah nereden bilelim?” diyor. “Şimdi melekler cenazesini yıkadılar” diyor onun için. “Gidin hanımına sorun” diyor. Soruyorlar ki “Yahu biz banyo yapmaya vakit kalmadan kalktı gitti.” diyor. Kimi cünüpken Allah’ın davetini kazandı. Kimileri abdestliyken oruçluyken cehenneme gittiler. Kazandıran ne? Niyet. Ne düşünüyorsun? Oğlun hafız mı olsun? Olsun. Âlim mi olsun? Olsun. Mücahit mi olsun? Olsun. İstiyor musun? İstiyorum. E bu çocuk on altı yaşına geldi hala sen buna Kur’an öğretmedin. Hani hafız olacaktı? “Önce bir diplomalarını alsın.” İstemekle hayal etmek başka şeyler. Hayallere sevap yazmıyor Allah. Herkes cenneti istiyor. Ama o istemeyi tahakkuk ettirmemizi istiyor Allah. Arzu etmek başka şey. Karar vermek başka şey. Eğer biz samimi bir şekilde büyük işlere karar verirsek, işte Allah’ın müjdecisi budur arkadaşlar. Allah söz veriyor. Niyetlerimize cennet veriyor. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bakınız ne kadar enteresan ve hepimizin ne kadar zihninde yer etmesi gereken önemli bir örnek veriyor. Buyuruyor ki; “ Yaptığınız ibadetler ne tür olursa olsun. Cennete girmeniz için yetmez” buyuruyor. Kaç sene namaz kıydın? Kaç kere haccettin? Kaç kere hatmettin Kur’an’ı? Say yüz olsun, iki yüz olsun, üç yüz olsun. Yüz sene yaşadıysan en fazla yüz defa haccedebilirsin. “Yüz sene kal cennette git.” der Allah Teâlâ madem bir hac bir sene ediyor. Böyle yapmıyor Allah. Ya neyimize göre? Fazl-u keremi ile lütfuyla içimizdeki sevdaya bakacak Allah. Yüreğinde tutuşan nedir senin? Bütün insanlığa Allah’ın kitabını ulaştırmak. Bir kişiye Kur’an okutmadan o sevabı yakalayabilirsin. Allah görür ki seni. Bir salsa önündeki engelleri senin, bülbül gibi Kur’an şakırtısı ile yeryüzünü dolduracaksın. O sevdana cevap verir Allah. Çocuğun arzu ettiğin gibi olmadı mı? Bir dakika. Esef etme. Dur. Dur. Sen ne arzu ediyordun? Mücahit olmasını. Peki, mücahit çikolata ile yetişmez. Bunu hesap etmiş miydin? Etmıştim. Yeterli eğitimi göstermiştim. Kuş tüyü yataklarından mücahit çıkmaz. Süngerden mücahit olmaz. Saman yataklarda idi ashabı-ı Kiram. Saman üzerinde yatıyorlardı. Mücahit oldular. Süngerden mücahit çıkmaz. Süngerden kılıç olmaz. Sünger, ata yem bile olmaz. Haa! Sen hazırlıkları yaptın mı? Yaptım. Güzel örnek oldun mu? Oldun. Güzel hedefler çizdin mi? Çizdin. Maddeperest, diplomaperest insanlar evine misafir gelip çocuğu berbat etmesinler diye misafirlere bile sansür koydun mu? Koydun. Mobilya fuarından vazgeçip, normal bir eve çevirdin mi evi? Çevirdin. Çok güzel. Yemeklerde bile helale, temize dikkat ettin mi? Ettin. Çok güzel. Allah’ın koyduğu şeriata göre bir eksiklik var mı senin programında? Yok. Sen ne arzu ediyordun? Bu Selahaddin gibi olsun. Sultan Fatih olsun. Ne oldu şimdi? Aterici, serseri bir şey oldu. Hayır. Onun öyle görüldüğü iskeletine bakma. Sen Selahattin sevabı ile gidersen ahirete. Arkadaşlar Peygamber aleyhisselam Efendimizin Veda Hutbesi’ni yüz yirmi bin kişi dinledi. En az o kadar da insan o Veda Haccı’na gelememişlerdi. Yirmi üç senede. Yirmi üç senede. Peygamber aleyhisselam Efendimiz yirmi üç senede, bir ülke nüfusu kadar insanın müslüman olmasını gördü. Rabbine öyle gitti. Yirmi üç sene. Nuh aleyhisselam dokuz yüz elli tane sene uğraştı. Seksen iki kişi iman etti ona. Kur’an-ı Kerim Nuh aleyhisselamla Peygamber aleyhisselam Efendimizi aynı listeden Ülu’l- azm beş peygamberden ikisi gösteriyor. İnsan sayısına göre eğer peygamberler derece kazanıp Allah’ın memnuniyetini elde edecek olsalardı; Nuh aleyhisselamın cennete bile girmemesi lazımdı. Efendimiz aleyhisselam kadar ümmeti kalabalık olan yok. İki yüz sene uğraşıp iki kişinin iman etmediği peygamberler var. Allahu Teâlâ onlara “Sen iki kişiyi bile iman ettiremedin bir de geldin burada peygamberim diyorsun çık bu listeden” demedi. Onlar da büyük peygamberler olarak geldiler. Üstelik, üstelik çektikleri eziyetten dolayı Allah ecir üstüne ecir verdi onlara. Sevap deryasında yüzdürdü onları. Kazandıkları adama göre değil. Dağlar gibi himmet ve aşklarına göre puan verdi Allah Teâlâ. Nuh aleyhisselam kazandığı adama göre ona iman edenlere göre olsaydı. Hiçbir şey kazanamaması lazımdı Allah’tan. Ama Allah onun beynine, kalbine baktı ki, dağlar taşlar otlar bile iman etsin istiyor o. Ama bunu Allah nasıl gördü?

Dokuz yüz elli sene bir gün “Yorulduğum, bugün davetten vazgeçeyim” demeyen sevdası ile gördü. O samimiyeti eylemlerinde gördü Allah. Daha ona sormadı. “Nuh, niye bu kadar insan az insan iman etti sana?” diye sormadı bir daha. İsa aleyhisselama sormayacak “On kişi mi iman etti sana? Bu kadar uğraştın sen” Sormayacak. Niye? Çünkü İsa aleyhisselamı gördü. Nuh aleyhisselamı gördü Allah ki çıldıracaktı. Efendimiz aleyhisselamı gördü ki patlayacak, çatlayacak kalbi. فلعك باخع نفسك “Çıldıracaksın Ey Peygamber çıldıracaksın iman etmeyecekler diye” diyor. O sevdayı gördü ya Allah. O gayreti gördü ya. Ebu cehil iman etse ne olur etmese ne olur? Bütün insanlık iman etmiş gibi sevap verdi. Çünkü yürekciğine sevgili Peygamberimiz aleyhisselam ve diğer peygamberler o mini yüreklerine milyarlarca insan sığdırdılar. O insanlar gelmek istemediler. Ama o sığdırdığı için Allah’tan ecrini kazandı. Evlat yetiştirirken niyetin seni Ebu Hanife babası yapabilir. Niyetin seni Selahattin anası yapabilir. Meryem gibi çıkıp sen, annen “Rabbim bu karnımdaki çocuğu sana adadım” diyebiliyor musun? Ben dükkân açıyorum bugün siftah ettim. İnşallah çoluk çocuğumun rızından artanı Allah yolunda infak edeceğim diye samimi karar veriyor musun? Veriyorsun. Allah bana emeklilik nasip ederse emekli ikramiyemle ilk işim hacca gitmek olacak inşallah diyor musun? Diyorsun. Samimi misin bu konuda? Samimiyim. Tamam, emeklilik nasip olmadı ne yapacağız? Sen hacısın karıştırma işi. Gitmeden kazandın. Gitsen bir sürü kabahat edecektin, hacın da olmayacaktı belki. Gitmeden kazandın. Doğurmadan kazandın. Kazanmadan, para kazanmadan, kasanı açmadan, infak ettin. Kardeşler! Niyetin değeri Allah’ın cenneti kadardır. Ama yaptığımız işlerin değerinin ne olduğu belli değildir. Bunun için küçük düşünme hastalığından kurtulmamız lazım. “Yaa biz Ashab-ı Kiram gibi yapamayız.” Ne demek Ashab-ı Kiram gibi yapamazsın. Ne farkı vardı Sahabîlerin? Yetmiş sene içki içtiler, şarap içtiler. Kırk kişi, elli kişi öldürdüler. Diz çöktüler, on beş günde derya oldular. Hayatta içmedin. Kimseyi öldürmedin. Tertemiz niye olmayasın? On defa Sahabî olursun. Kırk defa, elli defa olursun. Elli defa olursun. Bu internet çağında gelse idi Ömer. Ömer olsaydı görseydik onu. Efendimiz aleyhisselam bunu haber veriyor. “Benim ümmetimin beni görmediği zamanlarda fitne fesad zamanında; sizin elli taneniz onların bir tanesi yapacak” buyuruyor. Bugün bir mümin bu internet fesadı çağında Allah’tan korktuğu için televizyon ekranına bakmayan, Allah’tan korktuğu için gidip bankadaki hesabını kapatan, faizli hesabını kapatan bir mümin elli Ömer elli Ebu Bekir ediyor Allah katında. Sahabi şaşırılmışlar “Ya Resulallah” demişler. “Yani ters anlamadık değil mi? Yani onların elli tanesi bizim bir tanemiz ediyor değil mi?” “Yok yok ters anladınız” buyurmuş. Sizin elli taneniz o zamanın bir mümini yapacak. Siz benim dizimin dibindesiniz. Yapacak bir şeyiniz yok. Onlar her şeyin fitne olduğu bir zamanda gelecekler, Rasulullah’ın sünnetidir diye bunu ihmal etmeyecekler. Onların elli tanesi kadar siz, bir tanesi kadar elli taneniz değer yapacaksınız” diye müjde etmiş. Neye veriyor Allah? Görüyor ki mü’mini, önünde engeller kalksa Ömer olacak bu çoktan. Ömer olmaya hazır, Ömer’lik imkanı yok. Önemli olan demek ki Ömer olmak değil. Ömer’e aday olmak önemli. İçimizdeki sevda önemli kardeşler. Bu sevdayı yakalayamadıktan sonra hacca kimse aldanmasın. Hatimlere kimse aldanmasın. Namaza aldanmayınız. Namaz, cennet için o görüntü itibarıyla yetmiyor. Kabe’nin etrafında gidip hac mevsiminde tavaf etmek yetmiyor. Buradan dönen bir beden sahibi olman lazım. Burada ben neredesin sorduğumda Kabe’nin etrafında fırladık gibi dönüyorum kırk senedir diyor musun? Hah, hac bu işte. Hac bu! Daha Kur’an’ın sayfalarını açmadan ellerin titriyor mu? Rabb’imin kitabına tutuyorum diye. Hah bu! Daha henüz hanımın hamile kalmadan daha nişanlıyken doğurduğumuzu Kur’an’a adayacağız tamam mı? Tamam mı? İQ’sunu ölçtürürüz iyi zekası yoksa onu mühendis yaparız çok süper zekiye çocuğumuz onu Kur’an’a adadık tamam mı? Tamam. Bak kazandık mı evi züccaciye dükkanı yapmak yok, mobilya fuarı açmak yok. Kazandığımızdan Allah için infak edeceğimiz tamam mı? Tamam. Sen bir kuruşsuz girdin cennete. Bir kuruşsuz girdin. Öbür taraftan milyarlar veren belki camiler yaptıran kıyamet günü helak olacak arkadaşlar. Efendimiz sallallahu

aleyhi ve sellemin bir hadisi var. Bunu gözümüzün önünde hep turalım arkadaşlar. Elinizdeki broşürün de son sayfasında o. Böyle geniş yazdım ki onu böyle vitrine koyayım. Ne buyuruyor? Bir dirhem, yüz bin dirhemi geçer Allah katında, buyuruyor. Dirhem de arkadaşlar? Bozuk para demek. Yani bir lira diyeyim ben. Bir lira yüz bin lirayı geçer. Nasıl olur ya Resûlullah? Yüz bin nerde bir nerde? Buyurmuş ki: “Bir adam düşünün, hesabı kitabı yok malının bir milyonu var mesela. Çıkarılmış yüz binini vermiş. Allah için sadaka vermiş. Bir milyonu olan birisi yüz binini verince kaçta kaçını vermiş oluyor? Yüzde onunu vermiş oluyor. İki dirhemi olan bir insan, iki lirası var, o da çıkarıp bir lirasını Allah için vermiş. Yüzde kaçını vermiş oluyor? Biz rakamları ölçtüğümüzde yüz binin yüz binde biri o. Allah öyle ölçmüyor ama. Bakıyor ki bu kulumun bir milyonu olsaydı demek beş yüz binini verecekti bu kul. Hazır vermeye. İkinin birini verdiği göre bir milyonun beş yüz binini verir. Ona o sevabı yazıyor Allah. Servetinin kaçta kaçını vermeye aday bu? Yüzde ellisini vermeye aday. Yüzde ellisini vermeye aday. O zaman büyük bir servet. Dağlar kadar altın vermiş kabul ediyor onu. Öbür mü'min, o da mü'min o da sadaka veriyor, bir milyondan yüz bin çıkarıp vermiş. Onun verme kapasitesi ne kadar? Yüzde on. Neyi ölçüyor Allah? O sevdayı ölçüyor. Onun için ne kadar fedakârlık yapacaksın onu ölçüyor. Bakıyor ki Allah, b kuluma dünyanın tamamını versem yarısını Allah için verecek. O kazandı, bir lirayla kazandı. Öbür kuluna da bütün dünyayı verse yarısını kendisine bırakacak gene. Kapasite müsait değil. İstiab haddi düşük. Ne kazandırdı? Niyet kazandırdı. Kur'an, Tebuk'teki cihada katılmayan birilerinden bahsediyor. Gelmiş, ya Resûlullah demiş. Şu sıcakta, ağustos ayında bin kilometre Tebuk'e gidecekler, bizansla savaşacaklar. Ashabı kiramın katıldığı en çetin, kırk bin kişilik büyük bir ordu. Fakat ağustosta bastığın yer ayağının altındaki deriyi yakıyor. Fırın gibi her yer. Ya Resûlullah, demişler. Şöyle ayağımıza çarık gibi bir şey bulabilsen de biz de gelsek seninle. Ya da ya Resûlullah bir binek deve bir şey bul bize eşek olsun bir şey olsun onunla gelelim. Çünkü yürünmüyor. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem sağa sola dönmüş, yok. Yok. Zaten kıtlık var. Size verecek bir şeyim yok, siz burada oturun demiş. Oturuyoruz arkadaşlar. Bakıyoruz ki onlar mescide çekilmişler, ağlıyorlar. Niye ağlıyorlar? Niye ağlıyorlar? Ölümüne gidilecek cihada gidecek bir şey bulamadıkları için.

Geldi Kuran bu dosyayı açtı:

وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أَجِدُ مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا وَأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يُنْفِقُونَ

Şu adamlar var ya geldiler sana ‘Ya Resûlullah bize bir şey ver onunla cihada gidelim’ dediler. ‘Bir şey bulamıyorum’ dedin. Çekildiler mescidin kenarında hüngür hüngür ağlıyorlar. Oturdukları yerde cihad ettiler. Ashabı Kiram bin kilometre gittiler. Bin kilometre geri geldiler. Medine uzaktan görüldü. Cihattan geri dönüyorlar, elli gün sürdü. Elli gün o kurakta gitti geldiler. Efendimiz mola verilen bir yerde Medine’ye yaklaşmışlar buyurdu ki; ‘Biz dağ tepe gittik geldik ya hani. Şu Medine de giyecek ayakkabı bulamadığı için bizimle gelemeyenler var ya, gezdiğimiz her vadide bizimle beraber diler. Biz dağları tırmandık onlar ordaydı. Biz kılıç kuşandık onlar kılıç kuşandılar’. ‘Ya Resûlullah elli gündür güneşin altındayız, madem bu Medine de oluyordu niye biz sizinle geldik,’ diye sordular. Buyurdu ki onlar giyecek ayakkabı bulsa geleceklerdi bizimle’. Niyetleri vardı ayakkabı bulamadılar. Ama Resûlullah’a elli gün aleyhisselatu vesselam cihad edenler ne kazandıysa, çocuklarıyla oturup hurma yerken o sevabı kazandılar. Ne kazandırdı, niyet! Ne kaybettiriyor, niyet!

Kardeşler, bugün hiçbirimiz yemek yemiyoruz. Sahurda niyet ettiğimiz için Allah bize sevap yazıyor. Başka bir kulu Allah’ın sahurda niyet etmeden, zaten evde bizim yemek yok, ben de yemeyeyim bugün, demiş olsa o da sevap kazanıyor mu? Kazanmıyor. Aç biz de açız. Allah açlığa

sevap yazmıyor ki, sahurda ki 'Rabbim bugün senin için aç kalacağım' deyişine sevap yazıyor. Bir örnek daha vereyim, çok iyi anlaşılması için. Şimdi mesela bir kiracımız var bizim. Bu kiracımız fakir sefil birisi. Bize de üç aylık kira borcu var. Ramazan geldi, zekât vereceğim. Tam benim vereceğim zekâta üç aylık kiraya tekabül ediyor. Yani onun bana bir buçuk milyar kira borcu var. Ben de bir buçuk milyar zekât vereceğim. Üç aylık kira bu. Veyahut da benden daha önce borç almıştı. Kira olmasın borç almıştı. Peki, ben nasıl olsa bir buçuk milyar lira vereceğim onun bana olan borcunu silebilir miyim böylece? 'Kardeşim senin bana bir buçuk milyar borcunu zekâtıma saydım hadi Allah kabul etsin helal et' demekle olmaz. Niye? Nedir zekât denen şey, cepten çıkarırken Allah'ın hakkı olarak çıkarmaktır. Sen bunu daha önce ne diye çıkarttın. Borç diye çıkarmıştın. Ya da mal vermiştin. Önce onun eline geçerken o para mal olarak, borç olarak, ticari bir maksatla geçmişti ya o bir daha zekâta dönüşmez. Zaten bir buçuk milyar vermeyecek miydi? Verecektin ama Allah bir buçuk milyar çıkarın cepten demiyor. Bir buçuk milyara niyet edin demişti sana. O parayı normal paralardan farklı hale getiren, niyettir. Yoksa aynı para bu. Aynı para. Bu nedenle kardeşler, niyetlerimizin kıymetini bilelim.

Bana sorulsa ki Müslümanlar olarak en büyük afetimiz nedir bizim? Küçük düşünme hastalığımızdır. Çocuğunu okutacak bunu iyi bir hafız yapayım İnşallah diyor, böyle bir şey olmaz. Ne demek iyi bir hafız olacak? Ne olacak iyi bir hafız olunca? Hafızlık bir şey değil arkadaşlar. Her Müslümanın hafız olması lazım arkadaşlar. Abdesti öğretmek bir iş midir? Herkesin abdesti olması lazım. İş nedir? Selahaddin olmaktır. İş, Ebu Hanife olmaktır. Malik olmaktır, Şafii olmaktır, Ahmed olmaktır. Akşemseddin olmaktır, Ulubatlı olmaktır. Niye çocuklarımızı küçük şeylerle çürüttük ya? Hafızlık yüzde beşi bunun. O yüzde beşe kilitliyorsun çocuğu. Kendisi de öyle düşünüyor. Nereye gidiyorsun? Camiye gidiyorum. Niye camiye gidiyorsun? Öğle ezanı okunacak. Yahu gitme kardeşim böyle camiye yahu. Bak nasıl git biliyor musun? Ezan yakın, Allah davet etti, davete icabet edeyim. Karar bir. Karar iki, İnşallah orada hoca efendi ayet okuyordur onu dinlerim, ilim kararı. Al karar iki. Üç, İnşallah yabancı bir mümin gelir de selamlaşır bir mümin kardeşim daha olur. Üçüncü karar uhuvvet kararı. Dört, İnşallah bir sıkıntı çıkmaz, ikindiye kadar camide bekleme sevabı kazanırım dört. Beş, İnşallah orada bir dilenci gelir beş on kuruş sadaka veririm beş, hiç biri olmadı gittin imam gelmemiş. Cami kapalı. Döndün evde kılıyorsun. Benim sevabım da bir eksiklik var mı arkadaşlar? Hayır! Sadece camiye gitseydim öğle namazını kılmaya, bir sevap kazanacaktım. Bir camiye giderken bir taşla on kuş vurabilirim. On kuş vurabilirim.

Çocuğunu Kuran mı öğretiyorsun, güzel. Kuran öğretmek bir sevap. İnşallah burada cihadı öğrenir çocuğum diye niyet et! Üç, İnşallah çocuğum öğrenir başkalarına öğretir, de! Kuran muallimi yetiştirme taktiği öğren! Et, et, et, hiçbiri tutmadı. Allah diyor mu bu hamurun mayasını illa tutturacaksınız. Hayır, samimi misin ona bakıyor Allah Teâlâ. Sen sevdanda ciddi misin? Hakikaten yüreğinde kor var mı? Ya karışma Allah Teâlâ'nın işine. Karışma kardeşim. Niceleri yataklarında öldü, Allah şehid sevabı verdi onlara, niceleri iki harf üst üste koyamayacak cehaletle öldüler âlimler onlara gıpta edecek kıyamet günü. Nice cahiller var dev âlimlerin babası olmuşlar. Kendisi cahil, âlimlerle beraber dirilecek kıyamet günü. Neden? Çocuğunu âlim yapmak için uğraşmış, peygamber aleyhisselam efendimizin şu sözünü unutmayınız kardeşler ne buyuruyor; " Sizden biriniz eğer bir güvercinin gireceği kadar bile olsa cami yapabiliyorsa muhakkak cami yapsın' buyuruyor. Subhanallah. Bir güvercinin gireceği yer demek bir tuğla demek. Bir tuğladan cami olur mu? Olur olur. Bir tuğla koca bir kubbeyi geçer merak etme! Allah görür ki sen üç tuğla alsan çocukların ekmeğinden kısman gerekecek. Ancak bir tuğla alabiliyorsun, Allah o bir tuğlaya ne veriyor? Allah koca bir cami sevabı veriyor. Yüreğindeki camiinin hacmine bakıyor Allah. Tuğlaları ölçmüyor. Tuğla fani, çürüyor.

Gelir günün birinde başka bir usta yıkar senin koyduğun tuğlaları. O camiye yıkar başka yaparlar. Lakin senin niyetin kıyamete kadar baki kalır.

Kardeşler, bir niyet hastalığı yaşıyoruz. Küçük şeyler düşünüyoruz. İşte camiye giderken küçük düşünüyoruz, çocuğumuza Kuran okuturken küçük, mini niyetler yapıyoruz. Mini niyetler. Sonuçları da zaten oldu. O niyetlerde de bir sıkıntı oluyor. Hayır, büyük şeylere niyet edelim. Büyük kafalı olalım. Önümüzde hiçbir engeli yok Allah'ın. Adem aleyhisselamdan beri ne kadar Salih kulu varsa Allah'ın peygamberler hariç hepsini geçme hakkımız var bizim. Peygamberler hariç. Ashabı kiramı sahabilğini geçemezsin. Ömer'den daha takva olmak mümkündür. Ebubekir'den daha siddik olmak mümkündür. Hiç kimsenin önünde bu kapalı değil. Engel nedir biliyor musunuz? Sen cücesin cücesin dedirte dedirte cüceliğe iman ettirdiler bizi. Senden adam olmaz. Tabii olmaz abi dedirttiler bize sonunda. Hayır, bizden de mücahid olur, bizden de alim olur. Bizden de siddik olur, bizden de adil olur, biz de infak ederiz. Biz de veririz Allah'ın izniyle. Hem Ashabı Kiram gibi hurma bahçesi değil ceviz bahçesi veririz. Onların hurmasını da geçeriz Allah'ın izniyle.

İyi anlamamız için bir örnek daha kardeşler. Ashabı Kiram'dan bazılarının birbirleriyle olan bir takım tartışmaları oldu. O tartışmalardan sonra işte mesele Efendimiz aleyhisselama intikal etti. Bakınız ne buyuruyor; Abdurrahman İbni Avf'la Halid İbni Velid tartışmışlar. İnsan bunlar, sahabe derken insanlıkları ölmedi. İnsan, tartışmışlar. Tartışma efendimiz aleyhisselama intikal etmiş. Abdurrahman İbni Avf dördüncü Müslüman. Dördüncü Müslüman yani efendimize peygamberlik geldiğinden bir gün sonra iman etmiş. Halid İbni Velid'e yirmi bir sene sonra iman etmiş. Yüz bininci Müslüman belki de. Efendimize mesele intikal etmiş. Kim haklı kim haksız gibi bir tartışmaya bile müsaade etmemiş Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. Buyurmuş ki "Yeni Müslüman olanlar sizden biriniz uhud dağı gibi büyük bir altunu Allah için verseniz bu adamın bir avuç arpası kadar sevap kazanamazsınız Allah katında" buyurmuş. Neden? Neden? İki şeyden dolayı. Bir, çünkü Abdurrahman zor günlerde verdi. Siz herkesin verdiği günlerde veriyorsunuz zaten. İki, Abdurrahman'ın ihlası yirmi üç yıllık deneyimle sabit. Hiç kaypalamamış. Nerde adam aranıyor buradayım ya Resulullah demiş. Can lazım, buradayım ya Resulullah demiş. Mal lazım buradayım buradayım ya Resulullah buradayım. Sonra buyuruyor ki, " Siz kadınlarınızın kucağında onlar bana can siperi olmuşlardı" buyuruyor. Burada aynı zaman da vefayı da görüyoruz tabii ki. Demek ki kardeşler, bir avuç arpayla uhud dağı kadar büyük bir altun stoğunu geçmek mümkün. Biz bundan bu dersi çıkarıyoruz. Ne ölçüyoruz. Arpada ne var? İhlas var niyet samimiyet var. Uhud dağı kadar veriyorsun. Ne zaman veriyorsun? Herkes de beş on tane kadar altun var zaten sen bir tanesini veriyorsun. Ama kimse de beş tane arpa bulamadığın bir zaman da sen bir avuç arpa vermiştin. Allah'ın terazisi kardeşler, bizim terazi türünden değil, niyet ölçer o. O niyet ölçer, ihlas ölçer. Nice müminler yirmi rekat teravih kılacak belki bir rekatını Allah katında bulmayacak. Ama pek çok mümin yatağında ne teravih kılabiliyor, ne ezan duyabiliyor teravih sevabı alacak neden?

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki, "Bir mümin bir işi düzenli olarak yaptığı halde Allah'tan gelen bir engelden dolayı yapamazsa Allah meleklerine buyurur ki yapıyor gibi yazmaya devam edin siz." Sen perşembe orucu mu tutuyordun tutuyordun şimdi niye tutmuyorsun? Şeker çıktı. O tuttuklarında bir sürü kusur vardı. Bunları kusursuz tutuyorsun şimdi. Her akşam oruç her Perşembe oruç yazılıyor.

Sen maaşın varken beş kuruşunu infak ediyordun. Bir camiye bir vakıfa veriyordun. Şimdi emekli oldun zor yetiyor devam ediyor. Devam ediyor. Ne devam ediyor? Yaptığın infak hayır devam

ediyor nasıl devam ediyor, Allah ettiriyor. Çünkü görüyor ki Allah, bu kulumu ben yatağa düşürmesem o şimdi hatimle teravih kılıyordu. Kazandın. Belki gitseydin camide dedikodu gıybet ettiğin için o teravih bile kaybolacaktı. Tam bir teravih yazıyor Allah.

Kardeşler, her şeyle yarışılır da Allah'ın rahmetiyle yarışamayız. Öyle bir koşuştur ki o rahmet, gazabını bile geçti Allah'ın. Allah'ın rahmetiyle yarışamayız. Bizim kusurumuz küçük düşünme hastalığıdır. Basit düşünüyoruz. Küçük düşündüğümüz için sonuçlar da hep küçük oluyor. Allah cesetlerimize elbiselerimize yaptığımız işlerin şovuna görüntülerine bakmıyor. Yüreğimizde ki tutuşmuş kora bakıyor. Ne arzu ediyorsun sen? Şöyle dağlar gibi servetim olsa da Allah için her mahalleye bir cami yaptırsam mı düşünüyorsun. Bunun samimiyet ölçüm aleti var Allah'ta. Onu ölçer o. Seni ciddi bulur. Parazit de görmezse o arada kazandın. Her mahalleye cami yaptırdın bil sen. Şöyle yüz çocuktan on tanesini hafız yapsam ne olur diye mi düşünüyorsun? Hiç merak etme, samimi misin? Samimiyim. İyi de bunun için gayret ediyor musun? Uyuyamıyorum sabahlara kadar. Proje üstüne proje çiziyorum. Ehliyle tanıştın mı? Tanıştım. O hafızlar senin Kuran'ını okur merak etme sen.

Kardeşler, peygamberler bile başlattıkları projeleri tamamlayamadan gittiler. Sadece Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem yirmi üç sene üzerine projesini tamamladı, Allah, bugün din tamam oldu, buyurdu. Bir peygamber gitti, on binlerce peygamber başlattığını bitiremeden gitti ama onları Allah eksiksiz kabul etti. Gayretlerinden dolayı. Ashabı da böyle kabul etti. Aynı kadro da biz de varız İnşallah. Niyetlerimiz büyük olacak samimi olacak. Parazit tutmayacağız niyetin kenarında, parazit tutmayacağız. Çocuğu hafız yapmak istiyor, karate kursuna göndermiş. Karate kursuna gönderiyor, hafız yapacak. Çocuk orada bir tane arkadaş edinecek, havası başka tarafa kayacak. Hafız yapacak, evde çocuğun ders çalışacağı gün misafir kokteyli var. Parazit de yapmayacaksın. Niyetin samimi, standardın kadar da o niyete uyuyorsun. Allah'ın rahmetiyle yarışamazsın boşuna uğraşma kazandın, inşaallah. Hepimize Allah büyük niyetlerin adamı olmayı nasip eylesin. Yani kardeşler, Allah'ın rahmetiyle yarışmıyoruz. Biz şeytanın bir takım propagandalarına, vesvesesine kandık. Şeytanlaşmış insanların aldatışına kandık. Yol bu değil, yol Allah'ın yoludur. İnşallah kazananlardan olacağız.

Ve sallallahu ala seyyidina Muhammed...